

створення творів кінематографу з використанням сучасних технологій, спричинює виникнення нових видів правовідносин у даній сфері. Тому, на нашу думку, цілком можливо, що законодавча основа по захисту права власності на аудіовізуальні твори буде розширюватися і не тільки нормативно-правовими актами України, а й нормами права, запозиченими у зарубіжних країн, та міжнародними договорами.

Список використаних джерел:

1. Про впорядкування торгівлі деякими підакцизними товарами, пов'язаними з використанням аудіовізуальних творів та примірників фонограм: Указ зі змінами від 27 червня 1999 року – №742/99
2. Реферат Правова основа захисту виключних прав на фільми. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://ukrbukva.net/page,2,112742-Pravovaya-osnova-zashity-isklyuchitel-nyh-prav-na-filmu.html>.
3. Самусева Л. Охорона авторських прав на аудіовізуальні твори// Право України. - 1997.- №9 стор.55
4. Святоцький О. Захист прав на об'єкти інтелектуальної власності у судовому порядку // Інтелектуальна власність.- 1999.- №3-4.- С.13-18.

Науковий керівник: к. і. н., доцент Н. О. Попова

ДЕЯКІ НОВЕЛИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

С. М. Тараненко

к.ю.н, доцент,

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Відомо, що сільське господарство є центральною ланкою агропромислового комплексу України. Це одна із провідних галузей виробничої сфери, яка займається вирощування сільськогосподарських культур, розведенням тварин, забезпеченням населення продуктами харчування та постачанням сировини для промисловості. Поряд з цим необхідно відмітити, що агропромисловий комплекс є складовою частиною економіки та поєднує в собі сукупність різних галузей, які пов'язані в першу чергу із виробництвом с/г продукції, її переробкою та матеріально - технічним обслуговуванням села. У той же час слід мати на увазі і те, що агропромислове виробництво має свої характерні особливості та специфіку. Безумовно його унікальність проявляється також і в тому, що тут об'єднується як виготовлення засобів виробництва, так і переробка сільськогосподарської сировини, реалізація продукції с/г, так і продуктів, що виробляються з неї. У цьому аспекті важливо підкреслити, що виробничо-господарська діяльність підприємств спрямована на розвиток основних галузей (рослинництво і тваринництво), так і додаткових (садівництво, бджільництво, ставкове рибництво, тепличне, парникове господарство, вирощування овочів, хмелярство тощо). Потрібно визнати, що поряд з ними розвиваються також і допоміжні галузі це переробка продовольства та сировини власного виробництва, місцеві промисли, торгівля через власну або орендовану торговельну мережу тощо. Звичайно ця діяльність сільськогосподарських товаровиробників регулюється відповідними спеціальними правовими актами. Ні для кого не є таємницею, що сьогодні швидкими темпами зростає певна кількість законів та підзаконних нормативно – правових актів, які визначають специфіку виробництва с/г продукції окремих її видів, орієнтуватися в яких стає дедалі важче. Законодавство в цій сфері досить нестабільне та зазнає частих змін і доповнень воно не діє автоматично. Його ефективність залежить від цілої низки чинників як рівень правосвідомості, правової культури суспільства, тобто рівня обізнаності з чинним законодавством громадян, посадових осіб, тощо. Тому не буде

перебільшенням твердження про те, що сучасний рівень відносин господарської діяльності в АПК України вимагає насамперед суттєвого підвищення професіоналізму та компетентності спеціалістів. Передусім, мова йдеться стосовно змін у земельних та аграрних правовідносинах. Щоб не бути голослівним зазначу для прикладу, що важливі кроки були зроблені у напрямі їх удосконалення та наближення до цивілізованого обігу, зокрема це стосується законодавчого урегулювання правового режиму земель відумерлої спадщини; спрощення порядку реєстрації похідних речових прав на земельні ділянки с/г призначення; запровадження принципу екстериторіальності погодження проектів землеустрою, що суттєво знизило корупційні ризики при розгляді землевпорядної документації; посилення захисту даних Державного земельного кадастру шляхом упровадження технології Blockchain; введення онлайн-режиму аукціонів з продажу прав оренди земель державної власності. Вагомим зрушенням у сфері земельних відносин є також запровадження земельних торгів (аукціонів), на яких нині відпрацьовано механізм продажу прав оренди земель державної власності. Наприклад за станом на липень 2017 року до переліку земельних ділянок сільськогосподарського призначення державної власності, права на які виставлено на земельні торги, включено 6299 земельних ділянок загальною площею 125,9 тис. га. Середній розмір орендної плати за земельні ділянки, набуті в оренду на конкурентних засадах, у 2016 році становив 9% нормативної грошової оцінки, а за перше півріччя 2017 року - 13%[1]. Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення умов ведення бізнесу (дерегуляція)» був встановлений мінімальний строк оренди земельних ділянок для ведення товарного с/г виробництва, фермерського господарства, особистого с/г 7 років [2]. Змінами до статті 19 Закону України «Про оренду землі» встановлено, що: «при передачі в оренду земельних ділянок сільськогосподарського призначення для ведення товарного с/г виробництва, фермерського господарства, особистого с/г строк дії договору оренди землі визначається за згодою сторін, але не може бути меншим як 7 років». Таким чином, прийнята норма щодо мінімального строку оренди земельних ділянок для ведення товарного с/г виробництва, фермерського господарства, особистого с/г стосується виключно договорів оренди землі, які укладені після набрання вказаною нормою чинності (тобто, з 5 квітня 2015 року). Цей Закон вносить зміни до 37 законодавчих актів, серед яких є Земельний кодекс України, Закони «Про оренду землі», «Про особисте селянське господарство». Наприклад, змінами до статті 33 Земельного кодексу України встановлюється, що: «земельні ділянки, призначені для ведення особистого селянського господарства, можуть передаватися громадянами у користування юридичним особам України і використовуватися ними для ведення товарного с/г виробництва, фермерського господарства без зміни цільового призначення цих земельних ділянок»[3]. Вказані зміни вирішують застарілу проблему, яка виникла ще під час паювання земель. Таким чином вдосконалення та впорядкування законодавства - характерна риса процесу розвитку цивілізованого аграрного ринку країни.

Список використаних джерел:

1. Агропортал / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://agroportal.ua/news/ukraina/proizvoditelei-organicheskoi-produktsii-soberut-v-edinyi-reestr/>
2. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення умов ведення бізнесу» (дерегуляція)(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 21, ст.133.
- 3.Юридичні послуги Online. Аграрне право України. Юридичні статті по аграрному праву України [Електронний ресурс].–Режим доступу : <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/literatura/agrar-pravo>.